

Arrest

nr. 222 663 van 14 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 16 juni 2011 België was binnengekomen, diende op 17 juni 2011 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zijn vingerafdrukken werden genomen op 15 februari 2006 in het Verenigd Koninkrijk (Eurodac).

1.2. Op 14 juli 2011 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal.

1.3. Op 30 september 2013 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat verzoeker niet verscheen op het persoonlijk onderhoud.

1.4. Op 26 mei 2014 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juni 2014 werd beslist dat verzoeker afstand deed van zijn verzoek, omdat verzoeker zich niet meer meldde.

1.5. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 augustus 2017 België opnieuw is binnengekomen, diende op 24 augustus 2017 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 16 februari 2018 nam de commissaris-generaal het verzoek in overweging.

1.7. Op 3 mei 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 3 mei 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 24/08/2017
Overdracht CGVS: 21/09/2017*

Uw persoonlijk onderhoud vond plaats op 23 maart 2018 van 9.10 uur tot 12.20 uur op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Er was geen advocaat aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Bedak in het district Pole Alam van de provincie Logar. U behoort tevens tot de Pashtoun-etnie.

Uw vader, die een bevelhebber was bij de partij Hezbi-Islami, verdween in 2005. Hierna werd besloten u uit veiligheidsoverwegingen het land uit te sturen. U ging naar het Verenigd Koninkrijk waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit werd u geweigerd. U werd in 2008 terug naar Afghanistan gerepatrieerd. Daar verbleef u tot 2010 in Nawi Qala bij uw oom, waar u hele gezin naartoe verhuisd was na de verdwijning van uw vader. Op een dag kwamen Amerikaanse soldaten naar het dorp om onderzoek te doen naar een incident. U begon met hen te praten in het Engels. Zij vroegen u om informatie te verzamelen in het dorp en aan hen door te geven. Een week later kwamen de Amerikanen opnieuw naar het dorp op zoek naar u. U was toen echter aan het picknicken met vrienden. Enkele dagen daarna, toen u 's avonds de moskee verliet, werd u aangevallen door onbekenden. Eenmaal terug bij uw oom werd beslist dat u opnieuw het land diende te verlaten. Via omwegen kwam u in België aan, waar u in 2011 bescherming aanvroeg. Aangezien u niet aanwezig was op uw persoonlijk onderhoud werd u op 27 september 2013 u de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In 2014 diende u een eerste volgend verzoek in. Aangezien u echter niet verscheen op de datum waarop u door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) was opgeroepen, werd besloten dat u van uw aanvraag afstand had gedaan.

Na uw eerste volgend verzoek ging u naar Londen. Nadat u van vrienden hoorde dat er in Londen geen toekomst was voor u keerde u terug naar België. U diende op 24 augustus 2017 uw tweede volgend verzoek in. Dit werd op 14 februari 2018 in overweging genomen.

Ter staving van uw verzoek op internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een dreigbrief van de taliban en vier foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw herkomst uit het district Pole Alam in de provincie Logar.

Er wordt u gevraagd om te vertellen over uw leven in Afghanistan, waar u 23 jaar hebt gewoond. Specifiek wordt u gevraagd naar mensen die u zag, dingen die u deed, plaatsen waar u heen ging, over uw dagelijks leven. U vertelt dat u cricket speelde en Dai, een lokaal spel. U ging niet naar afgelegen gebieden en de enige plaats die u bezocht was het huis van uw oom aan moederskant (CGVS, p. 8). Wanneer u wordt aangespoord hierop verder te gaan antwoordt u dat uw oom zonen heeft en dat u met hen speelde of ging studeren in het dorp. Opnieuw doet u er hierna het zwijgen toe (CGVS, p. 9). Nogmaals wordt u gevraagd verder te vertellen waarop u herhaalt dat u cricket en dai speelde en niet naar andere plaatsen ging (CGVS, p. 9). Op de vraag of u nog iets meer hierover kunt vertellen antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 9). Vervolgens wordt u geconfronteerd met de vaststelling dat u naar een periode van ruwweg 23 jaar in Afghanistan wordt gevraagd en dat u hierover enkel kunt zeggen dat u spelletjes speelde en naar uw oom ging. Er wordt u nogmaals duidelijk gevraagd om te vertellen over uw dagelijks leven, uw jeugd, de mensen die u kende, plaatsen waar u heen ging en dingen die gebeurden. U antwoordt dat u nergens anders bent geweest (CGVS, p. 9). U zegt later ook nog dat mensen met tulbanden in uw dorp waren, de taliban en dat ze mensen lastig vielen en overheidsmensen doodden. U was bang voor hen dus u bleef altijd thuis (CGVS, p. 9).

Aangezien het u moeite kost duidelijkheid te verschaffen over uw leven in uw dorp wordt u gevraagd naar specifieke herinneringen van zaken die u hebt meegemaakt in uw dorp. Er wordt u gevraagd of u zich dingen herinnerde, goede of slechte herinneringen, van dingen die gebeurden terwijl u in de madrassa of bij vrienden was. U zegt dat u hoorde dat er een explosie was in het provinciaal huis maar dat u er geen aandacht aan schonk omdat u cricket speelde (CGVS, p. 11).

Er wordt u gevraagd of u kunt vertellen over iets dat gebeurde terwijl u cricket speelde, leuke dingen, ruzie met uw vrienden, wat dan ook. U zegt dat u veel ruzie maakte met uw vrienden. Gevraagd naar een voorbeeld zegt u enkel dat jullie veel vochten (CGVS, p. 11). Het is ongeloofwaardig dat u geen enkele herinnering van uw leven in uw dorp zou kunnen vertellen. Er wordt u gevraagd welke plaatsen u bezocht in Bedak, uw dorp. U zegt dat u ging naar de moskee in Ahmadzai Qalai, naar het huis van uw oom in Nawi Qala en naar de Gumbazi madrassa.

Voor het overige hing u rond in de buurt (CGVS, p. 9).

Gevraagd waar specifiek u rond hing antwoordt u algemeen dat u in Nawi Qala rond hing of naar de madrassa ging in Bedak (CGVS, p. 9). Wat verder wordt u gevraagd om meer over uw dorp Bedak te vertellen, de plaats waar u 21 jaar hebt gewoond, en de specifieke plekken in het dorp die mensen die

daar wonen kennen. U antwoordt: 'er zijn huizen, moskeeën, een kliniek genaamd Sahidan, ook een school. Voor de rest is er niets speciaals.' (CGVS, p. 10).

Er wordt u gevraagd om te beschrijven hoe u van de voordeur van uw huis naar al deze plaatsen raakt die u net hebt opgesomd. U zegt dat de kliniek in een ander dorp ligt en er drie moskeeën in uw dorp liggen. Opnieuw wordt u gevraagd de dossierbehandelaar naar deze plaatsen te gidsen. U zegt dat u bad in de moskee van Ahmadzai Qala. De vraag wordt u opnieuw gesteld in andere bewoordingen. Er wordt u gevraagd hoe u, van uw huis gezien, geraakt bij de moskeeën, scholen, kliniek en eventuele winkels in uw dorp. U zegt dat er een weg is en woestijnen en velden (CGVS, p. 11). Wanneer u nogmaals, voor de vierde maal ondertussen, de vraag wordt gesteld, zegt u opnieuw dat u ging naar de Ahmadzai moskee en dat de andere moskeeën op vijf of tien minuten van uw huis liggen maar dat u er nooit bent geweest (CGVS, p. 11). Uiteindelijk kunt u vaag zeggen dat u een kliniek en weg passeerde en dan aan een van de moskeeën kwam. Voor de bijschrijving van de weg naar een tweede moskee wijst u voor u en zegt u dat het in die richting is (CGVS, p. 11). Het is duidelijk dat u geen helder beeld kan schetsen van uw dorp. Niet enkel kunt u, wanneer u wordt gevraagd het dorp te beschrijven of te vertellen over plaatsen in het dorp die de dorpingen kennen, nauwelijks iets vertellen. De dingen waarover u wel kunt vertellen, zoals een kliniek of moskeeën, kunt u vervolgens niet precies lokaliseren. Wanneer wordt doorgevraagd over de precieze ligging van deze moskeeën blijkt u er vervolgens nooit te zijn geweest, hoewel u 21 jaar in Bedak hebt gewoond en er volgens u niets anders is dan die moskeeën. Ook over Nawi Qala, waar u verklaart gewoond te hebben tussen 2008 en 2010, weet u niets te zeggen. Gevraagd om het te beschrijven zegt u dat u bij uw oom bleef, die u zei niet naar buiten te gaan en altijd binnen te blijven (CGVS, p. 15). Bijgevolg kunt u ook niets zeggen over het dorp Nawi Qala. Dit is echter helemaal niet aannemelijk.

U verliet in 2005 voor de eerste keer Afghanistan. Dit was een zeer onrustige periode in de geschiedenis van Afghanistan, volgend op de inval van buitenlandse troepen in 2001. In de periode 2001-2005 was u ook tussen de 17 en 21 jaar. Gevraagd wat u in uw regio merkte van de oorlog tussen de Amerikaanse troepen en de taliban antwoordt u: "ik herinner me helemaal niets, ik verliet het land lang geleden, wanneer ik iets eet, vergeet ik het de volgende dag" (CGVS, p. 13). U staft eventuele geheugenproblemen echter niet met medische attesten noch blijkt uit andere delen van het persoonlijk onderhoud dat u geheugenproblemen zou hebben. Er wordt u nogmaals gevraagd om te vertellen over die oorlogsperiode in uw regio, of er taliban aanwezig was, of die verdreven werd, of er tegenaanvallen kwamen, enzovoort. U antwoordt dat de taliban alles in handen had na zes uur 's avonds (CGVS, p. 13). De vraag wordt u een derde maal gesteld. Opnieuw zegt u dat u morgen vergeten bent wat u vandaag hebt gegeten (CGVS, p. 14). Er wordt gepoogd om via een andere vraagstelling tot een antwoord te komen. U wordt gevraagd of de taliban controle hadden over uw regio voor de Amerikaanse inval. U antwoordt bevestigend (CGVS, p. 14). Vervolgens wordt u gezegd dat vervolgens de Amerikanen kwamen die de taliban proberen te verdrijven. Er wordt u gevraagd hoe ze dat probeerden te doen in uw regio en of u daar iets over kunt vertellen. U zegt dat u toen 20 jaar oud was, dat Amerikanen en Britten in uw dorp kwamen met tolken, ze informatie over taliban verzamelden en operaties op huizen deden (CGVS, p. 14). Gevraagd naar voorbeelden zegt u dat er operaties werden ondernomen tegen mensen die voor de taliban spioneerden (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd naar specifieke voorbeelden hiervan geeft u een fictief voorbeeld van drie broers die werden gearresteerd omdat ze banden hadden met de taliban. U zegt echter dat dit een fictief voorbeeld is, om uw punt duidelijk te maken (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u niets kunt vertellen over de oorlogsperiode 2001-2005 in uw regio noemt u enkele namen van talibanprominenten. Gevraagd hoe u deze mensen kende en wat ze deden zegt u dat ze voor de taliban werkten maar dat u toen een kleine jongen was en de taliban veel aanhangers had (CGVS, p. 14). Hoewel de periode 2001-2005 al een tijd geleden is is het echter niet geloofwaardig dat u hier niets over zou kunnen vertellen. U was toen immers reeds volwassen. Het is dus niet onlogisch om van uw te verwachten dat u wel degelijk verklaringen kunt afleggen over hoe u de start van de Afgaanse oorlog hebt beleefd in uw regio.

Voorts vertoont uw kennis over uw provincie enkele opmerkelijke lacunes. Zo zegt u dat Azra altijd deel heeft uitgemaakt van Logar, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Azra in 2005 van de provincie Paktia over gegaan is naar de Provincie Logar (CGVS, p. 13). Ook zegt u dat het district Kharwar altijd heeft bestaan, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het district Kharwar in 2005 uit een deel van Charkh district ontstaan is (CGVS, p. 13).

Van iemand die zijn eerste 21 jaar in dezelfde provincie heeft gewoond mag toch verwacht worden dat hij dergelijke hervormingen zou weten.

Ten tweede zijn er ernstige discrepanties tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U had twee maal een persoonlijk onderhoud op de DVZ, eenmaal in het kader van uw eerste verzoek in 2011 en eenmaal in het kader van uw tweede volgend verzoek in 2017. Beide keren verklaarde u dat u in 2008 vanuit Londen naar Afghanistan werd gerepatrieerd en tussen de drie en de zes maanden na uw aankomst, nog steeds in 2008, opnieuw Afghanistan verliet (DVZ vragenlijst 24.06.2011, vraag 13, DVZ vragenlijst 18.09.2017, vraag 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud legt u echter andere verklaringen af. U zegt dat u in 2008 werd gerepatrieerd naar Afghanistan en vervolgens 2,5 jaar bij uw oom in Nawi Qala bleef om in 2010 het land te verlaten en naar Europa te reizen (CGVS, p. 15). Dit is echter in rechtstreekse tegenspraak met uw verklaringen bij DVZ. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u wel degelijk zei bij DVZ dat u 2,5 jaar bij uw oom bleef wonen na uw repatriëring. U legt de schuld bij de ambtenaar die uw verklaringen heeft afgenomen (CGVS, p. 16). Er dient echter te worden vast gesteld dat u tot tweemaal toe, in 2011 en 2017 gelijklopende verklaringen hebt afgelegd bij de DVZ die zijn opgetekend door twee verschillende dossierbehandelaars.

Als reden voor uw vertrek haalt u de problemen aan die uw vader had met de taliban. Tijdens uw persoonlijk onderhoud zegt u dat uw vader drie maanden voor uw vertrek in 2005 verdween (CGVS, p. 17). Nochtans had u bij DVZ verklaard dat uw vader in 2002 gestorven was in gevangenschap nadat hij was gearresteerd door de taliban (DVZ vragenlijst 31.08.2011, vraag 5). Geconfronteerd hiermee zegt u dat u het niet exact weet, het zich niet kunt herinneren en dat u zich gespannen voelt (CGVS, p. 17).

Tot slot dient gewezen te worden op het feit dat u in het kader van uw eerste twee verzoeken tot internationale bescherming geen gevolg gaf aan de oproepingen.

In uw eerste verzoek werd besloten tot een beslissing tot beëindiging ('technische weigering') aangezien u niet bent komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud, noch achteraf iets liet weten. Uw eerstvolgend verzoek werd afgesloten door DVZ omdat u niet aanwezig was op de datum waarop zij u uitgenodigd hadden voor een interview. Uw gebrek aan medewerking in uw verzoeken doet vraagtekens zetten bij de ernst van uw nood aan bescherming. Van een verzoeker tot internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij zijn volledige medewerking verleent aan de procedure om zo snel mogelijk internationale bescherming te verkrijgen. U schiet in dit opzicht duidelijk tekort. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud hiernaar wordt gevraagd zegt u dat u in België nooit werd uitgenodigd voor een interview (CGVS, p. 5). Dit wordt echter tegengesproken door de aangetekende oproepingsbrief die het CGVS u stuurde dd. 21.08.2013. Ook verklaarde u bij DVZ dd. 18.09.2017 dat u wel een datum kreeg voor een interview maar werd aangeraden door vrienden om niet te gaan (DVZ vragenlijst 18.09.2017, vraag 4). Geconfronteerd met de vaststelling dat u twee maal de procedure niet hebt afgewacht en dat dit vraagtekens zet bij uw nood aan bescherming, zegt u dat u drie jaar in België bleef vooraleer in 2014 naar Londen te gaan (CGVS, p. 6).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Pole Alam gelegen in de provincie Logar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Logar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen aan bovenstaande vaststelling niets veranderen. Documenten hebben immers pas waarde indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid

van uw relaas te herstellen. Uit de vier foto's kan geenszins afgeleid worden dat u afkomstig bent uit de provincie Logar. Op twee ervan staat u niet afgebeeld en de overige twee zijn duidelijk niet in Logar genomen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 23.03.2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 19). U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U verkoos echter bij uw verklaringen te blijven (CGVS, p. 19).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van

herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer .

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4,§2, b en c van de vreemdelingenwet”.

Hij bespreekt het begrip “*vluchteling*”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe. Verzoeker benadrukt dat hij vervolging vreest door de taliban omdat de Amerikanen hem vroegen om informatie te bekomen. Hij voert aan dat hij bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kan inroepen.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker meent dat hij de commissaris-generaal “*alle gegevens*” over zijn identiteit, nationaliteit en verblijfplaatsen heeft verstrekt. Hij wijst erop dat hij “*dingen niet mag verzinnen wanneer hij dat niet meegemaakt heeft*” en dat “*men een dossier in zijn totaliteit moet bekijken*”. Hij verwijst hierbij naar zijn andere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dan deze waarop de bestreden beslissing werd gebaseerd. Deze verklaringen vormen een bewijs dat verzoeker effectief van de provincie Logar afkomstig is, want “*Hoe kan verzoeker dit weten zonder daar niet gewoond te hebben?*”

Verzoeker meent verder dat hem “*het voordeel van de twijfel*” moet worden verleend, omdat hij laaggeschoold is en “*al veel miserie in zijn leven gezien [heeft].*” Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over zijn geheugenproblemen en zijn scholing in Afghanistan. Hij benadrukt tevens dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud gesteld heeft dat hij verzoeker niet kon ondervragen over recente gebeurtenissen, doch verder nalaat om verzoeker “*het voordeel van de twijfel te verlenen*”. Hij benadrukt nog enkele verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit zijn herkomst uit Logar blijkt.

Waar de bestreden beslissing wijst op discrepanties in zijn verklaringen tijdens de interviews bij de dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn persoonlijk onderhoud, wijst verzoeker erop dat hij tijdens de interviews bij de dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat. Aldus hebben deze verklaringen geen juridische waarde. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de *protection officer* hem niet gevraagd heeft of zijn verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken hem werden voorgelezen en of alles correct vermeld werd.

Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met zijn persoonlijke situatie en zijn verklaringen bij de asielinstanties in het Verenigd Koninkrijk, hoewel verzoeker toestemming gaf om contact op te nemen met hen om zijn dossier op te vragen. Hij meent dat de commissaris-generaal zo een volledig beeld kan krijgen over verzoeker.

Verzoeker besluit dan ook dat:

“Verweerster heeft dit dossier op een oppervlakkige wijze onderzocht.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker

Ze niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoeker licht nog toe als volgt:

“Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet:

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Het argument van verweerster dat verzoeker niet voldoet aan zijn medewerkingsplicht is in strijd met de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor”.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Hij ontkent slechts de vaststelling dat er belangrijke indicaties zijn om te twifelen aan zijn identiteit en regio van herkomst, herhaalt zijn verklaringen hierover en volhardt dat hij over een toereikende kennis bezit van zijn regio.

Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn dagelijkse leefwereld en de dorpen waar hij heeft verbleven. De Raad is van oordeel dat dergelijke vaststellingen verzoekers verklaringen over zijn regio van herkomst een ingestudeerd karakter geven, daar het niet aannemelijk is dat verzoeker wel louter theoretische kennis kan vermelden – de Afghaanse kalender, de districten rondom zijn district en omliggende dorpen – doch er niet in slaagt deze te koppelen aan zijn eigen dagelijkse leefwereld en herinneringen. Van verzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn dagelijkse leven in zijn beweerde regio van herkomst. Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoekers kennis van hervormingen in zijn provincie eveneens lacunair is, hetgeen verder afbreuk doet aan zijn verklaringen over zijn herkomst. Verzoekers argumentatie dat hij wel degelijk nog over een bepaalde kennis beschikt van zijn regio en leefomgeving doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen van de bestreden beslissing die op zich toelaten om te besluiten dat verzoeker zijn herkomst uit de provincie Logar niet aannemelijk kan maken.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder wordt ondergraven doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde tussen zijn interviews bij de dienst Vreemdelingenzaken en zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker toont met zijn verweer dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet gevraagd werd of zijn verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en of alles correct vermeld werd, niet aan dat wat in de vragenlijst van de dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard. Uit het administratief dossier blijkt dat de interviews bij de dienst Vreemdelingenzaken op 14 juli 2011 en op 18 september 2017 hem in het Pashtou werden voorgelezen en die verzoeker vervolgens ondertekende, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan. Er valt dan

ook niet in te zien hoe de bijstand van een advocaat tijdens deze interviews afbreuk zou kunnen doen aan deze vaststellingen, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken geen juridische waarde zouden hebben. De Raad merkt verder op dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift nalaat om *in concreto* toe te lichten welke van zijn verklaringen dan wel foutief zouden zijn weergegeven. De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat de vastgestelde tegenstrijdigheden afbreuk doen aan verzoekers geloofwaardigheid.

In zoverre verzoeker de bevindingen in de bestreden beslissing tracht te minimaliseren door te verwijzen naar zijn beperkte scholing en het feit dat hij over geheugenproblemen beschikt, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers profiel op zich niet inhoudt dat zijn inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast of hem zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven en consistente verklaringen af te leggen over de elementen die de kern uitmaken van zijn identiteit, herkomst en asielaanspraak. In de bestreden beslissing werd immers terecht geoordeeld dat verzoeker geen bewijs bijbrengt van enige geheugenproblemen die een invloed zouden hebben op zijn cognitieve vermogens.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij afkomstig is uit de provincie Logar in Afghanistan, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om contact op te nemen met de asielinstanties in het Verenigd Koninkrijk, merkt de Raad op dat uit het bovenstaande reeds genoegzaam blijkt dat verzoekers verklaringen over zijn herkomst en vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk werd afgewezen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 5), zodat hij niet aantoonbaar welke informatie zijn dossier in het Verenigd Koninkrijk een invloed zou kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing. Ten slotte wijst de Raad er op dat de instanties lacunes in verzoekers bewijsvoering niet zelf moeten opvullen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw herkomst uit het district Pole Alam in de provincie Logar.

Er wordt u gevraagd om te vertellen over uw leven in Afghanistan, waar u 23 jaar hebt gewoond. Specifiek wordt u gevraagd naar mensen die u zag, dingen die u deed, plaatsen waar u heen ging, over uw dagelijks leven. U vertelt dat u cricket speelde en Dai, een lokaal spel. U ging niet naar afgelegen gebieden en de enige plaats die u bezocht was het huis van uw oom aan moederskant (CGVS, p. 8). Wanneer u wordt aangespoord hierop verder te gaan antwoordt u dat uw oom zonen heeft en dat u met hen speelde of ging studeren in het dorp. Opnieuw doet u er hierna het zwijgen toe (CGVS, p. 9). Nogmaals wordt u gevraagd verder te vertellen waarop u herhaalt dat u cricket en dai speelde en niet naar andere plaatsen ging (CGVS, p. 9). Op de vraag of u nog iets meer hierover kunt vertellen antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 9). Vervolgens wordt u geconfronteerd met de vaststelling dat u naar een periode van ruwweg 23 jaar in Afghanistan wordt gevraagd en dat u hierover enkel kunt zeggen dat u spelletjes speelde en naar uw oom ging. Er wordt u nogmaals duidelijk gevraagd om te vertellen over uw dagelijks leven, uw jeugd, de mensen die u kende, plaatsen waar u heen ging en dingen die gebeurden. U antwoordt dat u nergens anders bent geweest (CGVS, p. 9). U zegt later ook nog dat mensen met tulbanden in uw dorp waren, de taliban en dat ze mensen lastig vielen en overheidsmensen doodden. U was bang voor hen dus u bleef altijd thuis (CGVS, p. 9).

Aangezien het u moeite kost duidelijkheid te verschaffen over uw leven in uw dorp wordt u gevraagd naar specifieke herinneringen van zaken die u hebt meegemaakt in uw dorp. Er wordt u gevraagd of u zich dingen herinnerde, goede of slechte herinneringen, van dingen die gebeurden terwijl u in de madrassa of bij vrienden was. U zegt dat u hoorde dat er een explosie was in het provinciaal huis maar dat u er geen aandacht aan schonk omdat u cricket speelde (CGVS, p. 11).

Er wordt u gevraagd of u kunt vertellen over iets dat gebeurde terwijl u cricket speelde, leuke dingen, ruzie met uw vrienden, wat dan ook. U zegt dat u veel ruzie maakte met uw vrienden. Gevraagd naar een voorbeeld zegt u enkel dat jullie veel vochten (CGVS, p. 11).

Het is ongeloofwaardig dat u geen enkele herinnering van uw leven in uw dorp zou kunnen vertellen. Er wordt u gevraagd welke plaatsen u bezocht in Bedak, uw dorp. U zegt dat u ging naar de moskee in Ahmadzai Qalai, naar het huis van uw oom in Nawi Qala en naar de Gumbazi madrassa. Voor het overige hing u rond in de buurt (CGVS, p. 9). Gevraagd waar specifiek u rond hing antwoordt u algemeen dat u in

Nawi Qala rond hing of naar de madrassa ging in Bedak (CGVS, p. 9). Wat verder wordt u gevraagd om meer over uw dorp Bedak te vertellen, de plaats waar u 21 jaar hebt gewoond, en de specifieke plekken in het dorp die mensen die daar wonen kennen. U antwoordt: 'er zijn huizen, moskeeën, een kliniek genaamd Sahidan, ook een school. Voor de rest is er niets speciaals.' (CGVS, p. 10).

Er wordt u gevraagd om te beschrijven hoe u van de voordeur van uw huis naar al deze plaatsen raakt die u net hebt opgesomd. U zegt dat de kliniek in een ander dorp ligt en er drie moskeeën in uw dorp liggen. Opnieuw wordt u gevraagd de dossierbehandelaar naar deze plaatsen te gidsen. U zegt dat u bad in de moskee van Ahmadzai Qala. De vraag wordt u opnieuw gesteld in andere bewoordingen. Er wordt u gevraagd hoe u, van uw huis gezien, geraakt bij de moskeeën, scholen, kliniek en eventuele winkels in uw dorp. U zegt dat er een weg is en woestijnen en velden (CGVS, p. 11). Wanneer u nogmaals, voor de vierde maal ondertussen, de vraag wordt gesteld, zegt u opnieuw dat u ging naar de Ahmadzai moskee en dat de andere moskeeën op vijf of tien minuten van uw huis liggen maar dat u er nooit bent geweest (CGVS, p. 11). Uiteindelijk kunt u vaag zeggen dat u een kliniek en weg passeerde en dan aan een van de moskeeën kwam. Voor de bijschrijving van de weg naar een tweede moskee wijst u voor u en zegt u dat het in die richting is (CGVS, p. 11). Het is duidelijk dat u geen helder beeld kan schetsen van uw dorp. Niet enkel kunt u, wanneer u wordt gevraagd het dorp te beschrijven of te vertellen over plaatsen in het dorp die de dorpingen kennen, nauwelijks iets vertellen. De dingen waarover u wel kunt vertellen, zoals een kliniek of moskeeën, kunt u vervolgens niet precies lokaliseren. Wanneer wordt doorgevraagd over de precieze ligging van deze moskeeën blijkt u er vervolgens nooit te zijn geweest, hoewel u 21 jaar in Bedak hebt gewoond en er volgens u niets anders is dan die moskeeën.

Ook over Nawi Qala, waar u verklaart gewoond te hebben tussen 2008 en 2010, weet u niets te zeggen. Gevraagd om het te beschrijven zegt u dat u bij uw oom bleef, die u zei niet naar buiten te gaan en altijd binnen te blijven (CGVS, p. 15). Bijgevolg kunt u ook niets zeggen over het dorp Nawi Qala. Dit is echter helemaal niet aannemelijk.

U verliet in 2005 voor de eerste keer Afghanistan. Dit was een zeer onrustige periode in de geschiedenis van Afghanistan, volgend op de inval van buitenlandse troepen in 2001. In de periode 2001-2005 was u ook tussen de 17 en 21 jaar. Gevraagd wat u in uw regio merkte van de oorlog tussen de Amerikaanse troepen en de taliban antwoordt u: "ik herinner me helemaal niets, ik verliet het land lang geleden, wanneer ik iets eet, vergeet ik het de volgende dag" (CGVS, p. 13). U staft eventuele geheugenproblemen echter niet met medische attesten noch blijkt uit andere delen van het persoonlijk onderhoud dat u geheugenproblemen zou hebben. Er wordt u nogmaals gevraagd om te vertellen over die oorlogsperiode in uw regio, of er taliban aanwezig was, of die verdreven werd, of er tegenaanvallen kwamen, enzovoort. U antwoordt dat de taliban alles in handen had na zes uur 's avonds (CGVS, p. 13). De vraag wordt u een derde maal gesteld. Opnieuw zegt u dat u morgen vergeten bent wat u vandaag hebt gegeten (CGVS, p. 14). Er wordt gepoogd om via een andere vraagstelling tot een antwoord te komen. U wordt gevraagd of de taliban controle hadden over uw regio voor de Amerikaanse inval. U antwoordt bevestigend (CGVS, p. 14). Vervolgens wordt u gezegd dat vervolgens de Amerikanen kwamen die de taliban proberen te verdrijven. Er wordt u gevraagd hoe ze dat probeerden te doen in uw regio en of u daar iets over kunt vertellen. U zegt dat u toen 20 jaar oud was, dat Amerikanen en Britten in uw dorp kwamen met tolken, ze informatie over taliban verzamelden en operaties op huizen deden (CGVS, p. 14). Gevraagd naar voorbeelden zegt u dat er operaties werden ondernomen tegen mensen die voor de taliban spioneerden (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd naar specifieke voorbeelden hiervan geeft u een fictief voorbeeld van drie broers die werden gearresteerd omdat ze banden hadden met de taliban. U zegt echter dat dit een fictief voorbeeld is, om uw punt duidelijk te maken (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u niets kunt vertellen over de oorlogsperiode 2001-2005 in uw regio noemt u enkele namen van talibanprominenten. Gevraagd hoe u deze mensen kende en wat ze deden zegt u dat ze voor de taliban werkten maar dat u toen een kleine jongen was en de taliban veel aanhangers had (CGVS, p. 14). Hoewel de periode 2001-2005 al een tijd geleden is is het echter niet geloofwaardig dat u hier niets over zou kunnen vertellen. U was toen immers reeds volwassen. Het is dus niet onlogisch om van uw te verwachten dat u wel degelijk verklaringen kunt afleggen over hoe u de start van de Afgaanse oorlog hebt beleefd in uw regio.

Voorts vertoont uw kennis over uw provincie enkele opmerkelijke lacunes.

Zo zegt u dat Azra altijd deel heeft uitgemaakt van Logar, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Azra in 2005 van de provincie Paktia over gegaan is naar de Provincie Logar (CGVS, p. 13). Ook zegt u dat het district Kharwar altijd heeft bestaan, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het district Kharwar in 2005 uit een deel van Charkh district ontstaan is (CGVS, p. 13). Van

iemand die zijn eerste 21 jaar in dezelfde provincie heeft gewoond mag toch verwacht worden dat hij dergelijke hervormingen zou weten.

Ten tweede zijn er ernstige discrepanties tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U had twee maal een persoonlijk onderhoud op de DVZ, eenmaal in het kader van uw eerste verzoek in 2011 en eenmaal in het kader van uw tweede volgend verzoek in 2017. Beide keren verklaarde u dat u in 2008 vanuit Londen naar Afghanistan werd gerepatrieerd en tussen de drie en de zes maanden na uw aankomst, nog steeds in 2008, opnieuw Afghanistan verliet (DVZ vragenlijst 24.06.2011, vraag 13, DVZ vragenlijst 18.09.2017, vraag 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud legt u echter andere verklaringen af. U zegt dat u in 2008 werd gerepatrieerd naar Afghanistan en vervolgens 2,5 jaar bij uw oom in Nawi Qala bleef om in 2010 het land te verlaten en naar Europa te reizen (CGVS, p. 15). Dit is echter in rechtstreekse tegenspraak met uw verklaringen bij DVZ. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u wel degelijk zei bij DVZ dat u 2,5 jaar bij uw oom bleef wonen na uw repatriëring. U legt de schuld bij de ambtenaar die uw verklaringen heeft afgenomen (CGVS, p. 16). Er dient echter te worden vast gesteld dat u tot tweemaal toe, in 2011 en 2017 gelijklopende verklaringen hebt afgelegd bij de DVZ die zijn opgetekend door twee verschillende dossierbehandelaars.

Als reden voor uw vertrek haalt u de problemen aan die uw vader had met de taliban. Tijdens uw persoonlijk onderhoud zegt u dat uw vader drie maanden voor uw vertrek in 2005 verdween (CGVS, p. 17). Nochtans had u bij DVZ verklaard dat uw vader in 2002 gestorven was in gevangenschap nadat hij was gearresteerd door de taliban (DVZ vragenlijst, vraag 5). Geconfronteerd hiermee zegt u dat u het niet exact weet, het zich niet kunt herinneren en dat u zich gespannen voelt (CGVS, p. 17).

Tot slot dient gewezen te worden op het feit dat u in het kader van uw eerste twee verzoeken tot internationale bescherming geen gevolg gaf aan de oproepingen.

In uw eerste verzoek werd besloten tot een beslissing tot beëindiging ('technische weigering') aangezien u niet bent komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud, noch achteraf iets liet weten. Uw eerstvolgend verzoek werd afgesloten door DVZ omdat u niet aanwezig was op de datum waarop zij u uitgenodigd hadden voor een interview. Uw gebrek aan medewerking in uw verzoeken doet vraagtekens zetten bij de ernst van uw nood aan bescherming. Van een verzoeker tot internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij zijn volledige medewerking verleent aan de procedure om zo snel mogelijk internationale bescherming te verkrijgen. U schiet in dit opzicht duidelijk tekort. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud hiernaar wordt gevraagd zegt u dat u in België nooit werd uitgenodigd voor een interview (CGVS, p. 5). Dit wordt echter tegengesproken door de aangetekende oproepingsbrief die het CGVS u stuurde dd. 21.08.2013. Ook verklaarde u bij DVZ dd. 18.09.2017 dat u wel een datum kreeg voor een interview maar werd aangeraden door vrienden om niet te gaan (DVZ vragenlijst 18.09.2017, vraag 4). Geconfronteerd met de vaststelling dat u twee maal de procedure niet hebt afgewacht en dat dit vraagtekens zet bij uw nood aan bescherming, zegt u dat u drie jaar in België bleef vooraleer in 2014 naar Londen te gaan (CGVS, p. 6).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Pole Alam gelegen in de provincie Logar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Logar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen aan bovenstaande vaststelling niets veranderen. Documenten hebben immers pas waarde indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke

documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uit de vier foto's kan geenszins afgeleid worden dat u afkomstig bent uit de provincie Logar. Op twee ervan staat u niet afgebeeld en de overige twee zijn duidelijk niet in Logar genomen."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker de beweerde recente herkomst uit de provincie Logar in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2, 8, 19).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar zijn persoonlijke omstandigheden is dan ook niet dienstig.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP